

Adéu «Q Magazine»

«Potser ja és hora que tothom es pregunti íntimament si l'extinció de la premsa que hem conegut ens deixa un paisatge més profitós»

Després de *Rockdelux*, ara és el mensual britànic *Q Magazine* el que abaixa la persiana, i encara que aquest decés m'agafa més lluny, el visc amb ànim tristoï, perquè és un nou i bon calbot a la premsa musical tal i com l'hem coneguda. La història ja ens la podem imaginar: vendes que van caient des de fa anys, insercions publicitàries cada cop més minses i més difícils de caçar al vol, i reblant el clau, aquesta simpàtica pandèmia que en quatre dies ens ha posat el mon cap per avall.

Voldria defugir enèrgicament aquesta mena d'articles on l'autor confon una hipotètica època daurada ja passada amb la seva joventut, com aquells senyors amb bigoti que parlen del servei militar com la millor etapa de les seves vides. Però això bé que ha de poder ser compatible amb fer un diagnòstic preocupat del rumb que va prenent la premsa musical. Com sabem, no es tracta d'un simple canvi de format, el paper per la pantalla, sinó de la desaparició d'una professió i la substitució per l'amateurisme. I això és perquè a la xarxa, el costum de passar per caixa no és encara prou arrelat, més encara al nostre país, encara que Spotify o Netflix ens insinuïn un horitzó amb un bri d'esperança.

***Q Magazine* va néixer el 1986 i al llarg dels anys noranta**, amb els últims grans moviments de masses al voltant del rock, com el grunge, l'emergent món alternatiu, i sobretot el Britpop, es va fer un fart de publicar portades amb les vedettes de l'època: Nirvana, REM, Blur, Oasis, Radiohead... Era, o és encara (el darrer número acaba de veure la llum), una revista-espectacle, amb la vista posada en el mainstream (el britànic, que no és ben bé el nostre, i on Adele és l'equivalent a Malú), però, vet aquí la remarcable singularitat, elaborada amb rigor i criteri.

***Q* va demostrar que es podia fer un producte popular**, comercial, sense abaixar el llistó, propagant el coneixement i seguint de manera exhaustiva l'actualitat en una secció de discos que ofería més d'un centenar de novetats acuradament ressenyades. Portades amb grans titulars i certa tendència a les llistes recreatives (*Els millors concerts de la història del rock*, etcètera), però alhora cert guix en els articles de fons, imaginació a l'hora de crear seccions i entrevistes àmplies, encara que no tant com les de la revista germana *Mojo*, publicada per la mateixa editorial, i que sobreviu ara per ara contra vent i marea.

És possible que les publicacions de vocació més especialitzada, adreçades a un lector hardcore o lletraferit, com ara *Mojo* o *Uncut*, puguin tenir més recorregut que *Q Magazine*, que s'ha adreçat sempre al gran públic, a una clientela potser passavolant que ara en té prou amb la informació més banal, a l'abast amb un parell de clics en direcció als continguts efectistes o refregits que campen a les xarxes.

Teoria en fase experimental, val a dir: *Rockdelux* no correspondria a aquesta categoria? Potser la grandària del mercat lingüístic hi juga un paper determinant. Però si les grans revistes musicals d'una era, fetes en anglès o en castellà, llengües amb mercats gegantins o notables, poden tenir problemes de supervivència, ens podem imaginar en quins paràmetres es pot moure una capçalera en català.

Al capdavant, potser ja és hora que tothom es pregunti íntimament si l'extinció de la premsa que hem conegut ens deixa un paisatge més profitós. És millor el món, després que *Rockdelux*, *Q Magazine* i les que puguin venir, pleguin veles? Sortim guanyant, amb la substitució de publicacions professionals per webs fetes per fans voluntaristes escassament (o nul·lament)

retribuïts? No cal que em respongueu ara mateix.